

# Књига пророка Данила – сто осамдесет четврти део

*Субота и оваплоћење: темељни каменови милеритског процеса  
запечаћења*

Jeff Pippenger  
2024-04-14

Последњи тест за милеритску генерацију, која није прошла процес испитивања, започео је 1856. године, са доласком повећане светлости о „седам времена“ из Левитске двадесет шесте главе. Од 1856. до 1863. године лаодикијска порука означавала је завршно раздобље времена у оквиру периода који је започео доласком трећег анђела 22. октобра 1844. године. То раздобље времена представљено је стиховима тринаест до петнаест из једанаесте главе Данила.

Тај временски период је приказан не само тим стиховима, него и историјом која је испунила те стихове, а такође и географским сведочанством Панијума, који је такође Кесарија Филипова. Кесарију Филипову је Христос намерно посетио непосредно пре крста, а крст представља недељни закон, који је приказан шеснаестим стихом. Дана 22. октобра 1844. године Лав из племена Јудина означио је учење о суботи у посебној светлости. Затим је, на крају тог процеса испитивања, увео умножење знања о „седам времена“, а „седам времена“ из Левитске двадесет шесте јесте учење о суботи. То је заповест о суботи у погледу почивања земље, која је непосредна паралела заповести о суботи у погледу почивања људи. Временско пророчанство о две хиљаде пет стотина и двадесет година и две хиљаде и три стотине година оба су се завршила 22. октобра 1844. године.

Завршни период процеса испитивања, од 1856. до 1863. године, представљао је веће откривење суботе, која је била стављена у посебну светлост на почетку процеса запечаћења и испитивања. Историја представљена испуњењем стихова тринаест до петнаест у једанаестој глави Данила представља период испитивања у којем се печат Божји утискује за вечност на сто четрдесет и четири хиљаде. У тој историји сједињују се два штапа из Језекиља. Сједињење два штапа представља спајање Божанства са човечанством, а учење које у тој историји сија у посебној светлости јесте учење о оваплоћењу.

Из тог разлога, када је Петар у Кесарији Филиповој препознао Христа као Сина Божјег, он је тиме признао да Христос, као Син Божји, представља Његову двоструку природу: да је божански Син Божји, који је узео на Себе људско тело, и тиме постао Син човечији.

„Док су ученици истраживали пророштва која су сведочила о Христу, били су доведени у заједништво са Божанством и упознали Онога који је узашао на небо да доврши дело које је започео на земљи. Препознали су чињеницу да је у Њему обитавало знање које ниједно људско биће, без помоћи божанског деловања, не би могло да схвати. Била им је потребна помоћ Онога кога су цареви, пророци и праведни људи унапред најавили. Са

дивљењем су читали и поново читали пророчке описе Његовог карактера и дела. Како су само нејасно схватили пророчке списе! како су споро усвајали велике истине које су сведочиле о Христу! Гледајући Га у Његовом понижењу, док је као човек ходио међу људима, нису разумели тајну Његовог оваплоћења, двојни карактер Његове природе. Њихове очи биле су задржане, тако да нису у потпуности препознавали божанство у човечанству. Али пошто су били просветљени Светим Духом, како су само чезнули да Га поново виде и да се положи пред Његове ноге!“ Чежња векова, 507.

Период од 22. октобра 1844. до 1863. године представља време печатења сто четрдесет и четири хиљаде. Тај период је започео тиме што је субота била истакнута као посебна истина међу многим истинама које су отпечаћене током периода печатења. Тај период је означио почетак оглашавања седме трубе, која указује на то када је тајна Божја требало да буде довршена.

Него у дане гласа седмога анђела, када почне да труби, свршиће се тајна Божја, као што је објавио својим слугама пророцима. Откривење 10:7.

Седми анђео је такође и треће тешко, јер се печатење збива у историји онда када је ратовање ислама активно. Да је милеритски адвентизам био веран у раздобљу које је уследило после 22. октобра 1844, ислам, који је био обуздан 11. августа 1840, био би ослобођен.

„Да су адвентисти, после великог разочарања 1844. године, чврсто држали своју веру и сложено наставили да следе у отвореном Божјем провиђењу, примајући поруку трећег анђела и објављујући је свету у сили Светога Духа, видели би Божје спасење; Господ би моћно деловао са њиховим напорима, дело би било довршено, и Христос би већ био дошао да прими свој народ на његову награду. Али у раздобљу сумње и неизвесности које је уследило после разочарања, многи међу верницима у адвентну поруку напустили су своју веру.... Тако је дело било ометено, а свет је био остављен у тами. Да се цело адвентистичко тело ујединило на Божјим заповестима и вери Исусовој, колико би другачија била наша историја!“ Evangelizam, 695.

Двадесет другог октобра 1844. године поче да се оглашава седма труба, а поче да се оглашава и јубиларна труба.

И избројаћеш себи седам субота година, седам пута по седам година; и време тих седам субота година биће ти четрдесет и девет година. Тада заповеди да затруби труба јубилеја десетог дана седмога месеца; на дан очишћења нека затруби труба по свој вашој земљи. И посветите педесету годину, и огласите слободу по свој земљи свима који у њој живе: нека вам то буде јубилеј; и вратите се сваки на своје имање, и вратите се сваки својој породици. Левитска 25:8–10.

Када започне време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, оглашава се једна труба која означава да је приспео рат који је извршио ислам, и једна труба која објављује слободу онима који су били робови греха. Једна труба означава спољашњу историју, а друга представља унутрашње искуство тог заветног народа последњих дана. Њихово ропство бива олакшано када се њихова људска природа сједини са Његовим Божанством за вечност. Ред

по ред, те две трубе су једна Труба, јер се јубиларна труба оглашава само на Дан помирења, а Дан помирења почиње када затруби седма труба трећег тешкоћа. Доктрина која је представљала обе трубе у милеритском покрету била је светлост суботе. Светлост која представља обе Трубе у овим последњим данима јесте доктрина о оваплоћењу. Ред по ред, субота и доктрина о оваплоћењу јесу иста доктрина.

Петрово исповедање је указало на Месију, а такође и на Сина Божјег. Месија је Син Божји. Месија је Творац представљен суботом.

„Павле никада није видео Христа док је Он боравио на земљи. Он је, додуше, чуо о Њему и о Његовим делима, али није могао да поверује да ће се обећани Месија, Творац свих светова, Давалац свих благослова, појавити на земљи као обичан човек.“ *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Субота поистовећује Створитеља, а Створитељ је био Христос кога је Петар препознао. Син Божји, кога је Петар препознао, јесте Онај који се сјединио са људским телом да би постао Син човечији. Син Божји представља оваплоћење.

„Христос је донео мушкарцима и женама силу да победе. Дошао је на овај свет у људском облику, да живи као човек међу људима. Узео је на Себе слабости људске природе, да буде испитан и кушан. У Својој човечанској природи био је заједничар божанске природе. Својим оваплоћењем стекао је, у новом смислу, назив Сина Божјег. Анђео рече Марији: ‘Сила Највишега осениће те; зато и то свето што ће се родити од тебе назваће се Син Божји’ (Лука 1:35). Иако је био син људског бића, постао је Син Божји у новом смислу. Тако је стајао у нашем свету — Син Божји, а ипак рођењем повезан са људским родом.” *Selected Messages*, књ. 1, 226.

У Кесарији Филиповој, Петрово двоструко исповедање представљало је сто четрдесет и четири хиљаде који разумеју да је Исус Христос, Син Божји, и учење о суботи које је постало осветљено 1844. године, заједно са учењем о оваплоћењу које се препознаје у последњим данима. Светлост двоструке истине отвара се на почетку и на крају раздобља запечаћења, као што сведочи историја запечаћења од 22. октобра 1844. до 1863. године, и историја двеју гласова из осамнаестог поглавља Откривења.

И у милеритској линији процеса запечаћења, и у пророчкој линији запечаћења у осамнаестом поглављу Откривења, постоји проба на самом крају тог раздобља у којој се једна класа показује као луде девојке, као што је био случај од 1856. до 1863, а једна класа се показује као мудре девојке од јула 2023. до ускоро долазећег недељног закона. Тај завршни период кушања понавља почетак тог раздобља. Исти анђео који је сишао 11. септембра 2001. дошао је као Михаило да у 2023. позове мртве у живот, једне на живот вечни, а друге на вечну смрт. Када је дошао, повео је свој народ натраг темељима. Неки одбијају да ходе старим стазама, неки ходе старим стазама. Неки слушају звук трубе, неки одбијају да чују.

Овако говори Господ: Станите на путевима и погледајте, и питајте за старе стазе, који је добар пут, и идите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ићи њиме. И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте глас трубе. Али они рекоше:

Нећемо слушати. Јеремија 6:16, 17.

Порука представљена трубом коју дувају стражари двострука је. Она је седма труба ислама и јубиларна труба избављења. То је порука сједињења Божанства са човечанством, које се остварује тајном оваплоћења, и које производи карактер припремљен за печат Божји, а то је субота. Порука, дело и околности повезане с тим завршним раздобљем печатења које је започело у јулу 2023, двадесет и две године после 2001, представљени су стиховима тринаест до петнаест једанаестог поглавља Књиге пророка Данила, и Христовом посетом Кесарији Филиповој у шеснаестом поглављу Јеванђеља по Матеју.

У причи о десет девојака све девојке заспаше у време одлагања. Исус је казао Својим ученицима да Лазар спава.

Ово рече; а потом им каза: Лазар, пријатељ наш, заспао је; него идем да га пробудим из сна. Тада Му рекоше ученици Његови: Господе, ако је заспао, оздравиће. Али Исус говораше о његовој смрти; а они мишљаху да говори о починку у сну. Тада им Исус каза отворено: Лазар је умро. Јован 11:10–14.

На крају двадесет и једног дана, Данило је видео виђење, и био је у дубоком сну.

И ја Данило сам видех виђење; јер људи који беху са мном не видеше виђење; али велики дрхтај обузе их, те побегоше да се сакрију. Тако остадох сам, и видех то велико виђење, и не оста снаге у мени; јер се лепота моја у мени претвори у трулеж, и не задржах снаге. Али чух глас речи његових; и кад чух глас речи његових, падох у дубок сан на лицу свом, с лицем својим к земљи. Данило 10:7–9.

Два сведока из једанаесте главе Откривења лежала су мртва на улици три и по дана, а Језекиљеве мртве кости биле су у долини. Дана 18. јула 2020. године, време задржавања духовне смрти и спавања дошло је на девице покрета трећег анђела. Три године касније отпочео је процес буђења и припремања Божјег народа последњих дана као Његовог знамења и моћне војске. Анђео који је сишао 18. јула 2020. године открио је једну истину која је била запечаћена, као што анђели увек чине када силазе.

Истина коју је он запечаћену отворио била је искуство времена одлагања и првог разочарања. Божји народ последњих дана тада је био расејан, и када је у историји наступио процес њиховог буђења, од њих се захтевало да препознају и признају да су били расејани и да се налазе у времену одлагања. Тада су били послани многи анђели, или многе поруке, да учврсте поруку о времену одлагања.

„Пред крај поруке другог анђела, видела сам велику светлост с неба како обасјава Божји народ. Зраци те светлости чинили су се сјајни као сунце. И чула сам гласове анђела који су викали: ‘Ево, Женик долази; изиђите му у сусрет!’“

„То је био поноћни поклич, који је требало да даде силу поруци другог анђела. Анђели су били послати с неба да пробуде обесхрабрене свете и да их припреме за велико дело које је било пред њима. Најдаровитији људи нису били први који су примили ову поруку. Анђели су били послати понизнима и оданима, и подстакли су их да подигну

поклич: „Ево, Женик иде; изађите му у сусрет!“ Они којима је поклич био поверен пожурили су и, у сили Светога Духа, објавили поруку и пробудили своју обесхрабрену браћу. Ово дело није почивало на мудрости и учености људској, него на сили Божјој, и Његови свети, који су чули поклич, нису му се могли одупрети. Најдуховнији су први примили ову поруку, а они који су раније предводили у делу били су последњи да је приме и помогну да се поклич још снажније разлеже: „Ево, Женик иде; изађите му у сусрет!“

„У сваком делу земље дата је светлост о поруци другог анђела, и тај поклич је растапао срца хиљада. Пролазио је од града до града, и од села до села, све док Божји народ који је чекао није био потпуно пробужен. У многим црквама није било допуштено да се та порука изнесе, и велико мноштво оних који су имали живо сведочанство напустило је те пале цркве. Моћно дело извршено је поноћним покличем. Порука је испитивала срца, наводећи вернике да за себе траже живо искуство. Знали су да се не могу ослањати једни на друге.“ Early Writings, 238.

Dolazak poruke ponoćnog pokliča u paraboli utvrđuje kada se kod dve klase devojaka pokazuje da li imaju ulja. Mudre imaju ulja, lude nemaju. Parabola se ispunila delom Samuela Snoua u mileritskoj istoriji, i u tom delu poruka koju je Snou iznosio bila je razvijana, kao što to predstavljaju njegovi članci u mileritskim publikacijama toga vremena. Zatim, kada je stigao na taborni sastanak u Ekseteru, koji je trajao od 12. do 17. avgusta 1844, takođe je predstavljen jedan period koji je na kraju doveo do toga da oni koji su bili na sastanku napuste skup i počnu da objavljuju poruku.

Постоји „тачка у времену“ када је порука Поноћног вапаја у потпуности утврђена, и у тој тачки, на основу приче, време милости се затвара над девојкама. Тој „тачки у времену“ претходи „период“ у којем се порука развија. Од јула 2023. године порука Поноћног вапаја се развија, и за разлику од милеритског испуњења, порука је унапред пренесена широм света пре „затварања времена милости“. Када се време милости затворило на крају ексетерског скупа, порука је тада отишла у „сваки део земље“, и „светлост је дата о поруци другог анђела, и вапај је растопио срца хиљада. Ишла је од града до града, и од села до села, све док Божји народ који је чекао није био потпуно пробужен.“

У нашој садашњој историји, порука која је почела да се објављује у јулу 2023. године сада је присутна у сто двадесет земаља широм света, а чланци који представљају развој поруке Поноћног вапаја доступни су на више од шездесет језика, и ти чланци могу се или читати или слушати.

Откривење Исуса Христа, које даде њему Бог, да покаже слугама својим шта ће ускоро бити; и посла и каза га по анђелу својему слуги својему Јовану: који посведочи реч Божију, и сведочанство Исуса Христа, и све што виде. Блажен је онај који чита, и они који слушају речи овога пророчанства, и држе што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:1–3.

Светлост ове поруке, како је представљена кроз чланке, остварена је за отприлике шест месеци радом двеју особа.

„Уколико они који могу да помогну у — не буду пробужени на свест о својој дужности, неће препознати Божје дело када се буде чуо силни поклич трећег анђела. Када светлост пође да просветли земљу, уместо да притекну у помоћ Господу, они ће пожелети да ограниче Његово дело како би га прилагодили својим уским схватањима. Кажем вам да ће Господ у овом последњем делу радити на начин који је у великој мери изван уобичајеног поретка ствари, и на начин који ће бити супротан сваком људском планирању. Међу нама ће бити оних који ће увек желети да управљају Божјим делом, да одређују чак и које кораке треба предузимати када дело буде напредовало под вођством анђела који се придружује трећем анђелу у поруци која треба да се објави свету. Бог ће употребити путеве и средства по којима ће се видети да Он узима узде у Своје руке. Радници ће бити изненађени једноставним средствима која ће Он употребити да оствари и доврши Своје дело праведности.“ Testimonies to Ministers, 300.

Лав из племена Јудина сада је довео Свой народ последњих дана до стихова тринаестог до петнаестог у једанаестој глави Данила, отварајући историју представљену историјом од 200. године пре Христа до 63. године пре Христа, а такође и шеснаесту главу Јеванђеља по Матеју и историју Христове посете Кесарији Филиповој. И предсказања и историја њихових испуњења подударају се са делом књиге Данилове који је био запечаћен до последњих дана. Књиге Данила и Откривења јесу једна књига, те се у последњим данима, непосредно пре него што се време милости затвори, Откривење Исуса Христа отпечаћује, а то Откривење обухвата и онај део Данила који се односи на последње дане. Време је близу за завршетак ексетерског таборског сабора.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва ове књиге, јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:10, 11.

Ово проучавање ћемо наставити у следећем чланку.

Ево, долазе дани, говори Господ Бог, када ћу пустити глад на земљу, не глад за хлебом, нити жеђ за водом, него за слушањем речи Господњих. И лутаће од мора до мора, и од севера чак до истока; трчаће тамо и амо да траже реч Господњу, али је неће наћи. У тај дан лепе девојке и младићи клонуће од жеђи. Они који се куну грехом Самаријиним и говоре: Жив је бог твој, Дане; и: Жив је пут Вирсавејски; и они ће пасти и никада више неће устати. Амос 8:11–14.